

Farkas Nóra

Pénélopé mosogat

Mint mosogatóban a hab,
nő bennem a hallgatás.
Zúdul az egyre több víz,
fémről visszaverődik,
folyvást az öregségre gondolok.
Ahogy felveri azt a sok habot,
egyre kevésbé találni
a rohadt kanalakat,
csúszkálnak
ezerfelé
potyognak emlékeim
– megéri a sok habozás?
De mit hagyhatnék ki,
a mosogatószert, a vizet?

Felhabosodnak,
zúdul rájuk csobogva az idő,
tisztító cseppek, vigyázni az adagolással,
a fájdalmas tisztaság sokáig nem bírható.
Meggémbereedett emlékezet,
már csak zsibbadtan érinti tárgyait,
nem biztos, hogy épp azt, amit, és épp oda, ahova kéne.
Bögrék törnek össze ropogva,
kicsúsztak érzéketlen kezem alól,
bele a kemény tálcába.
Sajnáljam őket? Mint a piszkot is, hogy eltűnik,
a vizet, hogy elzubog,
vagy a tehetetlenül duzzadó habot?
Elengedni: kihívás vagy parancs.
Itt állok könnyökig habosan

láthatatlan sarok-lány

kitölti bermuda-háromszögét
ahol elvész a figyelem.

a kudarc néha társa lesz óhatatlan
– mit néha, gyakran –
nem sikk nélküle a siker
mondogatja, mégis
kidobná egy óvatlan pillanatban
egy nagy és lehetőleg jó fortyogó katlanba
látjátok-e feleim, egymagma vogymuk
fortyogmuk kitöréstelen
mert Harminc év után
totyogó gólya, húzom magammal
szárny helyett szegett terítőimet.

ha téma nincs, miről
– minek, ha téma nincs –
(ha jól számolom, ha téve) csak a séma: neki
sarok jár, nem magas lapos
hadd nézzem nem bűdös
Badass talán az ass igaz
megmerték patikamérlegen
nincs benne semmi érzélem
ha felhúzzák, ketyeg
nem jár, megáll sőt: megreked
nem ereszt színes nedveket
ilyen fád izé pókerarc
mit neki költők, cicaharc
nem ádáz nem vad nem vadóc
nem polc meg hogyha kipakolsz
kitojhatsz vele bármikor
nem látja át a sámlitól
mondod: a költészet maga
sról szar rá, hümmög a
sarokban álló polc mögül
nézzed most éppen elvegyül
kismolekulás vegyület
tudja ám jól hogy gagyi lett
ihletről ő nem is álmodoz
itt meg is áll, motozni kezd
ketyenget
a láthatatlan sarobban.